

РЕШЕНИЕ

№ 16076

гр. София, 27.04.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 16 състав, в публично заседание на 25.03.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ася Тодорова

при участието на секретаря Елица Делчева, като разгледа дело номер **983** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството по делото е по реда на чл. 172, ал. 5 от Закона за движение по пътищата (ЗДвП) във връзка с чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) и е образувано по жалба на Х. Т. А. с ЕГН [ЕГН], с постоянен адрес: [населено място], [улица], подадена чрез адв. Г. М., съдебен адрес: [населено място], [улица], ет. 1, офис 3, против Заповед за прилагане на принудителна административна мярка по чл. 171, т. 1, б. „б“ от Закона за движение по пътищата № GRAM - 2126411 от 30.12.2025 г., издадена от А. И. И., на длъжност старши полицаи в 02 Районно управление (РУ) при Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР), с която на Х. Т. А. е наложена принудителна административна мярка (ПAM) „Временно отнемане на СУМПС на водач, който при управление на МПС отказва да бъде проверен с техническо средство или с тест, изследван с доказателствен анализатор или да даде биологични проби за химическо изследване и/или химико-токсикологично изследване до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 18 месеца.“ В жалбата са изложени съображения, че оспорената заповед е незаконосъобразна, издадена при съществени нарушения на административнопроизводствените правила и в противоречие с материалноправните разпоредби. Иска се отмяна на оспорената заповед и присъждане на сторените в производството разноски.

Оспорващият, в съдебно заседание пред настоящата инстанция, чрез процесуалния си представител по пълномощие, поддържа жалбата по изложените в същата съображения. Допълнително се излагат съображения за допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила при издаване на оспорената заповед – в обжалваната заповед не е посочена дата на управление на МПС, което прави фактическото описание непълно

и неясно, препятства упражняването на правото на защита на оспорващия, както и препятства съдебния контрол с оглед извършване на преценка на материалноправните предпоставки за издаване на оспорената заповед; в конкретния случай липсва позоваване на съставен АУАН, докладните записки и сведения не са приобщени към административната преписка съгласно установения ред; не са индивидуализирани свидетелите-очевидци; нарушението е описано, но не е квалифицирано, което прави оспорената ЗППАМ немотивирана; фактическият състав на нарушението не е завършен, тъй като в оспорената заповед е описано само половината от нарушението, не се твърди, че оспорващият не е изпълнил задължението си за даване на кръвна проба или за изследване с доказателствен анализатор. Претендира се присъждане на разноски.

Ответникът Старши полицаи в 02 Районно управление (РУ) при Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР), в съдебно заседание и в депозираните по делото писмени бележки, чрез процесуален представител по пълномощие надлежно упълномощен юрисконсулт, изразява становище за неоснователност на жалбата. Излагат се съображения, че оспорената заповед е издадена от компетентен орган, при съблюдаване изискванията по чл. 172, ал. 1 от ЗДвП, същата е законосъобразна, обективирана в законоустановената форма, при спазване на административнопроизводствените правила, съответства на материалния закон и неговите цели. Сочи се, че безспорно в конкретния случай са налице материалноправните предпоставки за прилагане на ПАМ съгласно разпоредбата на чл. 171, ал. 1, б. „б“ от ЗДвП. Иска се от съда да отхвърли жалбата. Претендира се присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

По делото са събрани писмени доказателства.

Въз основа на събраните в производството доказателства съдът намира за установено следното от фактическа страна:

Административното производство е започнало по инициатива на административния орган след съставяне на Акт за установяване на административно нарушение (АУАН) серия GA № 4640905/30.12.2025 г. Същият е бил съставен от А. И. И., на длъжност старши полицаи в 02 Районно управление (РУ) при Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР) на оспорващия Х. Т. А. за това, че на 29.12.2025 г. около 23:39 часа в област С., [населено място], [улица] с посока на движение от [улица] към [улица] по данни на свидетели очевидци управлява лек автомобил Тойота Авенсис с рег. [рег.номер на МПС], собственост на Н. В. К. с ЕГН [ЕГН], като при извършена проверка, след проведен инструктаж за работа с Дрегер Алкотест 7510 с инвентарен номер А.-0138, водачът категорично отказва да бъде изпробван с техническо средство Алкотест Дрегер 7510 с инвентарен номер А.-0138 за употреба на алкохол в 23:35 часа на 29.12.2025 г. На водача е издаден талон за медицинско изследване с номер 264129, както и 7 броя стикери със същия номер за УМБАЛ Св.А., водачът е уведомен за ЗППАМ, водачът не представя СУМПС и СРМПС. Въз основа на установеното актосъставителят е приел, че с деянията си Х. Т. А. е нарушил: разпоредбата на чл. 174, ал. 3 от ЗДвП – който не е участвал в ПТП и отказва проверка с техническо средство за установяване употребата на алкохол в кръвта и не изпълни предписанието за изследване с доказателствен анализатор или за медицинско изследване и вземане на биологични проби за химическо лабораторно изследване за установяване на концентрацията на алкохол в кръвта му (т. 1); чл. 100, ал. 1, т. 2 от ЗДвП – не носи свидетелство за регистрация на МПС, което управлява (т. 2).

Въз основа на съставения АУАН на основание чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП е издадена оспорената заповед, с която на оспорващия Х. Т. А. е наложена принудителна административна мярка (ПАМ) „Временно отнемане на свидетелството за управление на МПС, но не повече от 18 месеца“. Като мотиви за издаване на заповедта изрично е посочен отказът на Х. Т. А. да бъде проверен с техническо средство Дрегер Алкотест 7510 с инвентарен номер А.-0138, определящо

съдържанието на алкохол в кръвта чрез измерването му в издишания въздух. Заповедта е връчена на оспорващия на 30.12.2025 г. видно от отбелязване върху същата. Жалбата е подадена в Административен съд – София град на 13.01.2026 г. с вх. № 1006 от 14.01.2026 г.

Въз основа на установеното съдът достига до следните правни изводи:

Нормата на чл. 168, ал. 1 от АПК определя, че съдът не се ограничава само с обсъждане на основанията, посочени от оспорващия, а е длъжен, въз основа на представените от страните доказателства, да провери законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания за оспорване на административните актове по смисъла на чл. 146 от АПК.

Жалбата е подадена в законоустановения 14 - дневен срок. Като подадена в законоустановения срок и от лице, имащо интерес от обжалването, жалбата е процесуално допустима.

Разгледана по същество, същата е неоснователна, по следните съображения:

Принудителните административни мерки (ПАМ) са форма на изпълнителна дейност, чрез която се дава легален израз на държавната принуда, упражнявана в предвидените от закона случаи. По своята правна същност те са актове на държавно управление от категорията на индивидуалните административни актове и следва да бъдат подчинени на принципа на законност както по отношение на издаването им, така и по отношение на изпълнението им. Спазването на изискванията за законност при издаване на акта е гаранция за законосъобразността на самата мярка. Принудителните мерки трябва да бъдат прилагани само в изрично и точно изброени в закон или указ случаи. Компетентният орган не може да ги налага произволно, т.е. те трябва да са точно посочени в правната норма и да се прилагат по реда и начина, предвидени там. Издаването им трябва да е в съответствие с целта на закона, по който са предвидени (чл. 22 и чл. 23 от ЗАНН). Самите материалноправни норми, с които се предвиждат такива мерки, подлежат на стриктно и ограничително тълкуване, доколкото визираните в хипотезиса им предпоставки са с изключителен характер и прилагането им засяга директно и безусловно правната сфера на адресата.

Волеизявлението за прилагането на ПАМ се обективира в заповед, която има характер на индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21, ал. 1 от АПК, поради което следва да отговаря на всички изисквания към съдържанието и формата на административните актове. Освен това нормата на чл. 172, ал. 1 от ЗДвП предвижда принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, т. 2, т. 2а, т. 4, т. 5, б. „а“ и т. 6 и 7 да се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. При наличието на предвидените в закона материалноправни предпоставки административният орган няма право на избор или на свободна преценка дали да наложи ПАМ или не, а е длъжен да издаде административен акт с указаното от закона съдържание, тоест той действа при условията на обвързана компетентност.

Оспорената заповед е издадена от овластен с правомощията за издаването ѝ орган, въз основа на разрешена от закона делегация (чл. 172, ал. 1 от ЗДвП), със Заповед № 513з-12086/14.10.2025 г. на Директора на Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР). Оспорената заповед е издадена от лице, което е материално и териториално компетентен орган по смисъла на чл. 172, ал. 1 от ЗДвП, според който принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, б. „а“, т. 6 и 7 от ЗДвП се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. Делегацията на правомощия е надлежно установена с оглед представената заповед на Директора на СДВР. В конкретната хипотеза актът за прилагане на ПАМ е издаден от компетентен административен орган, в пределите на неговата материална (предметна) и териториална компетентност съобразно т. 2 на оправомощаващата заповед - Заповед № 513з-12086/14.10.2025 г.

на Директора на Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР).

Съдът намира, противно на доводите на оспорващия, че при издаване на заповедта не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила. Актът е постановен в писмена форма и съдържа всички изискуеми съгласно чл. 59, ал. 2 от АПК реквизити, в т. ч. фактическите и правни основания за прилагането на ПАМ, чрез посочване на правно релевантните факти, предвидени в хипотезата на чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП. Посочено е както правното основание за упражненото административно правомощие, така и фактите и обстоятелствата, възприети като релевантни за наличието на материалноправните предпоставки за прилагане на ПАМ по чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП. Поради това, съдът приема, че изискването на чл. 172, ал. 1 от ЗДвП и чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК за постановяване на мотивиран административен акт е изпълнено. В оспорената заповед се съдържа описание на нарушението, обосноваващо основание за прилагане на ПАМ. Като фактически основания, мотивирали административния орган да постанови оспорената заповед, е посочена фактическата обстановка във връзка с констатираното нарушение със съставения АУАН от компетентно длъжностно лице. Словесното описание на нарушението в АУАН и в оспорената заповед ясно и в достатъчна степен индивидуализира деянието, като е налице съответствие на фактическите с посочените правни основания за прилагане на процесната ПАМ. Предвид наличието на посочени фактически и правни основания за издаването на заповедта става ясно в конкретния случай от кои юридически факти органът черпи упражненото от него публично субективно право. Не е налице неяснота в оспорения акт и не е нарушено правото на защита на адресата на акта, доколкото ясно е посочено и описанието на нарушението, извършено от Х. Т. А., заради което се налага ПАМ. В описанието на нарушението в оспорената ПАМ ясно е посочена датата на извършване на нарушението – 29.12.2025 г. 23:35 часа. Въпросната дата се установява по категоричен начин и от съдържанието на приложените по преписката документи, както и от самия АУАН. Неоснователни са възраженията в жалбата в този смисъл. Съдът не споделя тезата на жалбоподателя, че оспорената заповед е издадена при съществени процесуални нарушения. Във връзка с горното съдът намира, че процесната заповед е в изискуемата писмена форма, като съдържа фактически и правни основания за нейното издаване. В този смисъл, при служебно извършената проверка по реда на чл. 168, ал. 1 от АПК съдът намира, че оспорваната заповед е действителен индивидуален административен акт.

Съдебният контрол за материална законосъобразност на обжалвания административен акт обхваща преценката налице ли са установените от административния орган релевантни юридически факти (изложени като мотиви в акта) и доколко същите се сумират в посочената като правно основание за неговото издаване правна норма, съответно - следват ли се разпоредените с акта правни последици.

Противно на доводите на оспорващия, съдът намира, че атакуваният административен акт е издаден в съответствие с материалния закон. Правното основание, на което е издадена оспорената заповед, е разпоредбата на чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП. Нормата на чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП е категорична, че за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилага ПАМ временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство на водач, който управлява моторно превозно средство с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда, установена с медицинско и химическо лабораторно изследване или с изследване с доказателствен анализатор, или с друго техническо средство, определящо съдържанието на алкохол в кръвта чрез измерването му в издишания въздух, или след употреба на наркотични вещества или техни аналози, установена с медицинско и химико-токсикологично лабораторно изследване или с тест,

както и който откаже да бъде проверен с техническо средство или с тест, изследван с доказателствен анализатор или да даде биологични проби за химическо изследване и/или химико-токсикологично лабораторно изследване – до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 18 месеца; при наличие на изследване от кръвна проба или изследване с доказателствен анализатор по реда на чл. 174, ал. 4 установените стойности са определящи. В конкретния случай мотивите на административния орган за прилагане на ПАМ са, че на 29.12.2025 г. около 23:39 часа в област С., [населено място], [улица]с посока на движение от [улица]към [улица]по данни на свидетели очевидци управлява лек автомобил Тойота Авенсис с рег. [рег.номер на МПС] , собственост на Н. В. К. с ЕГН [ЕГН], като при извършена проверка, след проведен инструктаж за работа с Дрегер Алкотест 7510 с инвентарен номер А.-0138, водачът категорично отказва да бъде изпробван с техническо средство Алкотест Дрегер 7510 с инвентарен номер А.-0138 за употреба на алкохол в 23:35 часа на 29.12.2025 г. На водача е издаден талон за медицинско изследване с номер 264129, както и 7 броя стикери със същия номер за УМБАЛ Св.А., водачът е уведомен за ЗППАМ, водачът не представя СУМПС и СРМПС. В случая мярката е приложена по отношение на жалбоподателя за това, че на посочената по- горе дата и място е отказал да бъде проверен с техническо средство, което съставлява една от хипотезите, визирани в чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП. В тази хипотеза основание за налагане на ПАМ е всеки отказ на водача да бъде проверен с техническо средство, независимо от това дали проверката е за употребата на алкохол или такава за употреба на упойващи вещества.

В конкретния казус съдът намира, че са налице материалноправните предпоставки за налагане на ПАМ по чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП.

По делото безспорно са установени релевантните обстоятелства, а именно, че на посочените в оспорената ЗПАМ дата и място Х. Т. А. е управлявал МПС, като при проверка същият е отказал да бъде изпробван за наличие на алкохол в кръвта с техническо средство Алкотест Дрегер 7510 с инвентарен номер А.-0138. На първо място, установява се по безспорен начин по делото, че оспорващият Х. Т. А. е управлявал лекия автомобил, описан в оспорената заповед, в посочения в ЗППАМ и в АУАН времеви интервал, в който смисъл са всички събрани писмени доказателства по делото и в хода на административното производство, както и сведенията на свидетелите, за който се установява, че са очевидци на описаното нарушение. Релевантен е фактът, че Х. Т. А. е притежавал това качество към момента на описаното в АУАН и ЗППАМ деяние, което е станало причина да му бъде извършена проверка, в хода на която същият е извършил вмененото му административно нарушение по чл. 174, ал. 3 от ЗДвП. По делото не се спори, че оспорващият е отказал да бъде изпробван за употреба на алкохол с техническо средство Алкотест Дрегер 7510 с инвентарен номер А.-0138, а това се установява и от приложените по делото докладна записка и талон за изследване. По делото се установява, че на оспорващия е издаден Талон за изследване № 264129, връчен на лицето на 30.12.2025 г. в 00:40 часа. Нормата на чл. 171, т. 2а, б. „б“ от ЗДвП предвижда няколко алтернативни хипотези, като наличието на само една от тях е достатъчна, за да бъде изпълнено условието за налагане на посочената ПАМ. Разпоредбата на чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП съдържа отделни хипотези, всяка от които съставлява самостоятелно основание за налагане на принудителна мярка от вида на процесната. Употребата на съюза „или“ при изброяването на фактическите основания за прилагане на този вид ПАМ недвусмислено сочи, че основанията са независими едно от друго. Хипотезите са в съотношение на алтернативност, а не на кумулативност, поради което само отказът на жалбоподателя да бъде тестван с техническо средство е достатъчен за налагане на ПАМ от вида на процесната. Независимо от цитираната разпоредба за пълнота на изложението следва да се посочи, че в конкретния случай жалбоподателят не е посетил медицински център в съответния срок, определен в предоставения

му талон за изследване за предоставяне на кръвни изследвания. Напротив, от доказателствата по делото се установява, че жалбоподателят въобще не се е явил в медицинско заведение за даване на кръв за изследване на наличие на алкохол в кръвта. В този смисъл не могат да бъдат възприети възраженията на жалбоподателя, че е непълен фактическият състав на установеното нарушение.

Нарушението е констатирано със съставения АУАН от компетентно длъжностно лице. На основание чл. 189, ал. 2 от ЗДвП редовно съставеният АУАН се ползва с обвързваща доказателствена сила до доказване на противното. Констатациите в АУАН не бяха оборени в настоящото съдебно производство от оспорващия. В хода на съдебното производство оспорващият не ангажира доказателства, с които да опровергае констатациите на административния орган с допустимите процесуални способности и средства. По делото се установи по безспорен начин, че същият на посочените в АУАН и в ЗППАМ дата, място и час и при описаните обстоятелства, в качеството „водач“ на МПС е отказал да бъде изпробван за употреба на алкохол с техническо средство Алкотест Дрегер 7510 с инвентарен номер А.-0138, определящо съдържанието на алкохол в кръвта чрез измерването му в издишания въздух, а по делото не се доказва и да се е възползвал от предоставената му възможност за алтернативно медицинско изследване, в случая фактическата обстановка не е оборена от лицето, за което е доказателствената тежест. При доказателствена тежест за жалбоподателя, който не представя доказателства за опровергаване на констатациите на контролните органи, съдържащи се в акта за установяване на административно нарушение, следва да се приеме за безспорно установено, че в случая е била налице хипотезата на чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП за издаване на оспорената заповед. Следва да се приеме за безспорно установено, че жалбоподателят е осъществил процесния отказ. Това са единствените правнорелевантни факти, които трябва да бъдат установени с оглед законосъобразното налагане на процесната ПАМ и същите са установени по безспорен начин.

Административната принуда, наложена с оспорената заповед, е предвидена в специален закон, с оглед спецификата на регулираните от него обществени отношения, която се прилага при изрично предвидени условия. След като те са налице, правилно административният орган е приложил принудителната мярка. При тази законова уредба, както бе посочено и по-горе, административният орган е действал при условията на обвързана компетентност и е нямал право на преценка дали да издаде или не атакувания индивидуален административен акт. При наличието на законовите предпоставки за налагане на принудителната административна мярка, административният орган е длъжен да я наложи. Целта на приложената ПАМ е превантивен характер – да осуети възможността на дееца да извърши други противоправни деяния, като тази мярка не съставлява административно наказание. Принудителната административна мярка за всеки конкретен случай трябва да е определена в такъв вид и обем, че да не ограничава правата на субектите в степен, надхвърляща необходимото за осъществяване на целта на закона. В случая прилагането на принудителната административна мярка по чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП е постигнала целите на административната принуда, като не е ограничила правата на жалбоподателя в по – голяма степен от необходимото. С оглед на това последиците от издадената заповед са съизмерими с преследваната цел, което означава, че същата е постановена в синхрон с чл. 6, ал. 5 от АПК. Настоящият съдебен състав счита, че така наложената принудителна административна мярка по чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП за нарушение на чл. 174, ал. 3 от ЗДвП си поставя и постига законоустановените цели на административната принуда. Принудителната административна мярка е временна, с превантивен и преустановителен характер и се прилага с цел осигуряване безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения за определен срок – от 6 месеца до една година. Определеният

със заповедта срок е в законно установения минимум - 18 месеца, т.е. същият е в съответствие с чл. 6, ал. 2 от АПК. Оспорваната заповед е издадена при спазване принципа на съразмерност заложен в чл. 6, ал. 1 от АПК, според който административните органи упражняват правомощията си по разумен начин, добросъвестно и справедливо.

Настоящият съдебен състав приема, че оспорената заповед е издадена при правилно прилагане на материалния закон, предвиждащ прилагане на принудителни административни мерки за осигуряване безопасността на движението и за преустановяване на административните нарушения, посредством процесната принудителна административна мярка.

С оглед всичко гореизложено, съдът намира, че, като издадена от компетентен орган, при липсата на съществени нарушения на процесуалните правила, в съответствие с изискванията за форма на акта и целта на закона, както и без противоречие с материално-правни разпоредби, процесната заповед е законосъобразен акт, а жалбата против нея се явява неоснователна и като такава следва да бъде отхвърлена.

При този изход на спора е основателно искането на ответника за присъждане на възнаграждение за юрисконсултско възнаграждение, определено по реда на чл. 37 от Закона за правната помощ във връзка с чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ. Съдът намира, че в случая дължимото възнаграждение за юрисконсулт следва да бъде определено в минимален размер от 200 лева, превалутирани в евро в размер на 102,26 евро. На основание § 1, т. 6 от Допълнителната разпоредба на АПК разноските следва да се присъдят в полза на юридическото лице, в структурата на което е административният орган.

На основание чл. 172, ал. 5, изр. второ от ЗДвП решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

Воден от гореизложените съображения и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК Административен съд София-град, Трето отделение, 16 състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Х. Т. А. с ЕГН [ЕГН], с постоянен адрес: [населено място], [улица], подадена чрез адв. Г. М., съдебен адрес: [населено място], [улица], ет. 1, офис 3, против Заповед за прилагане на принудителна административна мярка по чл. 171, т. 1, б. „б“ от Закона за движение по пътищата № ГРАМ - 2126411 от 30.12.2025 г., издадена от А. И. И., на длъжност старши полицаи в 02 Районно управление (РУ) при Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР), с която на Х. Т. А. е наложена принудителна административна мярка (ПМ) „Временно отнемане на СУМПС на водач, който при управление на МПС отказва да бъде проверен с техническо средство или с тест, изследван с доказателствен анализатор или да даде биологични проби за химическо изследване и/или химико-токсикологично изследване до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 18 месеца.“.

ОСЪЖДА Х. Т. А. с ЕГН [ЕГН], с постоянен адрес: [населено място], [улица] да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи сумата от евро 102,26 (сто и две евро и двадесет и шест евроцента) евро.

Решението не подлежи на обжалване.

Съдия:

